

Las Vegas, Dalí i la germana que el va patir

El cap de setmana passat, el semidegradat carrer Sant Pau de Figueres es va vestir de surrealista gala –amb catifa vermella i tot– per celebrar la reobertura del mític Cinema Las Vegas, sala llançadora de somnis de cel·luloide a la ciutat dels detalls durant quasi quatre dècades i, per tant, també, temple contenidor de múltiples records per a més d'una generació d'empordanesos. En ella hi vaig veure films inigualables com Cortocircuito, Rocky IV, Indiana Jones y el templo maldito, El retorno del Jedi, Robocop, Jungla de Cristal o Godzilla, la versió dels noranta (la bona), entre moltes altres obres mestres del setè art. En una ocasió vaig pagar l'entrada de Rambo III pesseta a pesseta, davant la mirada inquisitorial de la taquillera i l'amenaça de que si intentava pagar així una altra vegada, no em deixaria passar. Aquí també vaig habitar-me en anar al cinema cada setmana i sobretot vaig iniciar-me en el noble art del tocament anatòmic femení. Consentit, per descomptat. Davant d'aquesta tempesta d'irrefrenable nostàlgia, la tornada al nou Cinema Las Vegas se'm feia d'allò més excitant. L'excusa era la presentació de Miss Dalí, film del director Ventura Pons, alhora principal valedor d'aquesta segona nova etapa del cinema, a on s'aplicarà el model de gestió similar al dels, també seus, Cinemes Texas de Barcelona; s'hi projectaran pel·lis doblades o subtitulades al català a 3 euros entre setmana i 5 el cap de setmana.

Per a un amant de l'estètica vintage com jo, la incursió al recinte va certificar que els interiors conserven encara la seva essència, tot i que amb els evidents retocs modernitzants i un lògic reaprofitament de l'espai, distribuït ara en quatre sales; a baix la gran de 450 seients, a la planta superior tres més de 170, 100 i 80 respectivament. La sessió va arrencar amb un petit documental sobre la història del cinema fet a base de fotos, retalls de diaris, cartells i programes de mà, en bona part aportats pel col·leccionista Lluís Benejam. I tot seguit el plat fort, el film inaugural, un plat complicat de pair a causa d'un metratge excessiu i arítmic. La pel·lícula, filmada fa un any a Figueres i Cadaqués, entre altres localitzacions, narra la vida de Dalí des de l'òptica de la seva germana Anna Maria, aquí un personatge pla i poc transcendent que només serveix per justificar un interessant però irregular biopic del pare del surrealisme. Vist el film, els més crítics es preguntaven al carrer com la Fundació Gala - Salvador Dalí, tan defensora de la imatge del mestre de les escarxofes que professa ser, ha beneït la producció sense que s'hagin derivat les seves arxiconegudes traves. Avida dollars? Sigui com sigui, per qui s'hagi quedat amb ganes, la Fundació presentarà ben aviat als cinemes Salvador Dalí. En busca de la immortalidad, un documental –ara sí– produït per la marca. Com deia el mateix artista: «Que es parli de mi, encara que sigui per a bé».

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2018/04/14/las-vegas-dali-germana-que/907359.html?utm_source=rss